

ב"ה

אלול

אני לדודי – עבודה מאהבה

כללות עבודת האדם, נקודתה התיכונה והפנימית: "אני לדודי".

דהנה, גם יהודי פשוט שבפשוטים יודע שהקב"ה בראו לאיזה מטרה ותכלית, ובמכל שכן וקל וחומר: אפילו אדם, בשר־ודם, אינו עושה דבר ללא כל תועלת (אם הוא אדם "נורמלי"), ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר אודות מלך מלכי המלכים הקב"ה. והכוונה בבריאת האדם היא - "אני נבראתי לשמש את קוניי". ובסגנון אחר: "אני לדודי".

וכאמור - ענין זה מובן בפשטות גם ליהודי פשוט, שהרי בידעו שגם מציאותו הפרטית (לא רק בתור חלק מכלל ישראל) נבראה על ידי הקב"ה, ובלשון אדמו"ר הזקן בתניא¹: "מניח העליונים ותחתונים", ומתעסק לברוא יהודי פשוט זה, מבין הוא בפשטות שיש כוונה ותכלית בדבר - כדי לשמש את קונו.

אמנם הוא לא מתחיל להבין לשם מה זקוק הקב"ה לשימוש שלו... אבל הוא יודע שזהו רצונו של הקב"ה!

וזוהי הנקודה הפנימית שבכל עניני העבודה (ללא כל התחלקות) - "לשמש את קוניי", "אני לדודי", ובנוסח ברכת המצוות: "אשר קדשנו במצוותיו וצונו" - שזהו הנוסח השווה בכל המצוות. ועד כדי כך - שאין כל נפקא מינא אם המדובר הוא אודות העבודה דלימוד התורה, עבודת התפלה, וקיום המצוות, או שהמדובר הוא אודות ההתעסקות בעניני הרשות, באופן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו", מכיון שבכולם הנקודה התיכונה והפנימית היא בשוה: "לשמש את קוניי", "אני לדודי".

...והנה, עבודה זו ("אני לדודי") פועלת את ההמשכה מלמעלה, "דודי ליי", היינו, לא זו בלבד שעבודת האדם מגעת למעלה ("אני לדודי"), אלא עוד זאת, שעבודה זו פועלת את ההמשכה והגילוי ד"דודי לי".

¹ רפמ"א.

[ואף שמבואר בכמה מקומות שהענין ד"דודי ליי" (שלאחרי הקדמת העבודה ד"אני לדודי") הוא בעשרת ימי תשובה, ואילו חודש אלול ענינו עבודה מלמטה למעלה, כמבואר החילוק שבין החדשים ניסן ותשרי, שבחודש ניסן סדר העבודה הוא באופן ד"דודי לי (ואחר כך) ואני לו", ובחודש תשרי הסדר הוא "אני לדודי (ואחר כך) ודודי ליי" - אף על פי כן, ישנה ההמשכה מלמעלה כדי שהאדם יוכל לעבוד את עבודתו באופן ד "אני לדודי", כמבואר בלקוטי תורה², שבחודש אלול מאירים י"ג מדות הרחמים שלמעלה, והם המעוררים את האדם לעבוד עבודתו באופן ד"אני לדודי".

וכמבואר שם "על פי משל למלך שקודם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה . . . והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכן הוא בנמשל - "יאר ה' פניו אליך", "אור פני מלך".]

וגם ענין זה מובן ליהודי פשוט שבפשוטים: התואר "דודי" מורה על ענין האהבה (כמבואר במפרשים). ומכיון שהקב"ה אוהב את כל אחד ואחת מישראל, כמו שכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'³" - אין כל פלא בכך ש"דודי ליי" (למרות היותו יהודי פשוט שבפשוטים), כי כאשר מדובר אודות ענין של אהבה - אין מקום לקושיות, כפי שרואים במוחש בנוגע לאהבת האדם לבניו (או אהבתו לעצמו). ומכיון שכן, הרי בודאי שהקב"ה נותן לכל אחד ואחת מישראל את כל המצטרך לו, בני חיי ומזוני רויחי, ובכולם רויחי.

אמנם הוא מרגיש שאין ביכלתו לתבוע זאת מהקב"ה, מכיון שידוע מעמדו ומצבו... אבל אף על פי כן, מכיון שהקב"ה הוא "דודי", הרי אהבה היא למעלה מכל עניני חשבונות כו', ולכן, בודאי נותן לו הקב"ה את כל המצטרך לו.

ועל פי זה - יש לומר שענין זה מודגש גם בעבודת האדם, "אני לדודי", היינו, שהעבודה היא מתוך אהבה - שלימות העבודה, "לית פולחנא כפולחנא דרחימותא" (אין עבודה כעבודת האהבה), מכיון שאהבה היא כללות הכחות כולם. וכפי שמאריך הרמב"ם⁴, ששלימות העבודה היא - עבודה מאהבה, "שלא על מנת לקבל פרס".

ומכיון שמדתו של הקב"ה היא "מדה כנגד מדה", מובן, שעל ידי עבודה זו מעוררים את גילויי האהבה דלמעלה ("דודי ליי") באופן נעלה יותר, וכתוצאה מכך - נפעל גם עילוי והוספה בהמשכת ברכותיו של הקב"ה.

כלומר: "אני לדודי ודודי ליי" מבטא את הקשר שבין היהודי להקב"ה - באופן של אהבה: "אני לדודי" - התקשרותו של יהודי להקב"ה מתוך אהבה, "ודודי ליי" - התקשרותו של הקב"ה עם היהודי באופן של אהבה.

² ראה לב, א ואילך.

³ מלאכי א, ב.

⁴ בסוף הלי תשובה.

קטע משיחת ש"פ תבוא ח"י אלול, רשימת השומעים בלתי מוגה.

תו"מ ה'תשמ"ג ח"ד ע' 1974.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי , אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה , צבי"ה זלאטע רייזל , שמואל , מנחם מענדל , ישראל אריה לייב , יוסף יצחק ,
שניאור זלמן , חיה מושקא , אברהם דוד , אהרן , חנה